

Prim. dr. IVAN PAVLEKOVIĆ
(02. 05. 1924.–25. 09. 2008.)

Nakon duge i teške bolesti sklopio je dana 25. rujna 2008. oči naš učitelj, prijatelj i gospodin, prim. dr. Ivan Pavleković, umirovljeni šef rodilišta Klinike za ženske bolesti i porodništvo Kliničke bolnice »Sestre milosrdnice« (1957.–1990.). Rođen je 2. svibnja 1924. u Zagrebu, studij medicine završava na zagrebačkom Medicinskom fakultetu 1950. godine, a specijalistički ispit polaže 19. lipnja 1957. u Klinici za ženske bolesti i porode KBC-a i Medicinskog fakulteta u Petrovoj ulici. Primarijat iz ginekologije i porodništva postiže 26. studenoga 1969. Stručno usavršavanje je nastavio u klinikama u Varšavi, Lodzu, Berlinu i Beču, sudionik je bio na više ginekoloških kongresa u zemlji i inozemstvu. Od 1957. pa do 1990. godine voditelj je rodilišta u KB Sestre milosrdnice, suosnivač je Perinatalne sekcije ZLH, danas Hrvatskog društva za Perinatalnu medicinu HLZ. Objavio je 40 stručnih članaka u zbornicima i stručnim časopisima.

Anticipirao je u svojim promišljanjima potrebu komplementarnosti u svakodnevnoj obradi osjetljive opstetričke populacije. U Odjelu Rodilište uveo je za spomenuto razdoblje suvremene principe dijagnostike, liječenja i potrebu evidencije i praćenja trudnica, roditelja i babinjača.

Iz uvida u bibliografiju njegovih radova valja uočiti nesmanjen interes za primjenu suvremenih opstetričkih dijagnostičkih postupaka, koji su i danas sastavni dio suvremene opstetričke obrade (ASC, CTG), a od terapijskih pristupa nezaobilazna je njegova uloga u primjeni tokolize koju je iskustvom kliničara prihvatio s radošću, ali istovremeno i kritičkim prosudbama o čemu je prije tridesetak godina izvijestio u našem ginekološkom stručnom časopisu. Osim tzv. »starinskih« opstetričkih pristupa, koji ni danas ne gube na značaju (inspekcija, palpacija, auskultacija – tada drvenom slušalicom i menzuracija, još i danas nezaobilaznim Martinovim »šestarom« pelvimetrom i klasičnim krojačkim »centimetrom«), usvajao je i uvodio i suvremene biokemijske i imunološke dijagnostičke postupke. Time spada u plejadu naših učitelja koji su premostili razdoblje od klasične opstetricije i utrljali put suvremenoj opstetriciji i fetalnoj medicini. Nezaboravni su njegovi postupci uvođenja već 1972. godine UZV dijagnostike u opstetriciji, kada je i za njega i za nas njegove specijalizante bilo impresivno tadašnje čudo tehnike, prvi Kretzov UZV aparat, koji je kružio prostorijom oko stola, a jedina sonda je bila gotovo fiksirana iznad trbuha trudnice. Kad smo uspjeli vidjeti obje parijetalne kosti i izmjeriti BIP svi smo skakali od zadovoljstva. Kad je nekoliko godina kasnije nabavljen ADR Kranzbühler s real time tehnikom imali smo osjećaj da smo zaista progledali.

Kao što sam već spomenuo, svojim autoritetom i iskustvom zaslužio je biti suosnivačem Perinatalne sekcije ZLH, a u razdoblju od 1980.–1984. godine obnašao je odgovornu dužnost predsjednika Ginekološke sekcije ZLH. Meni je pak bila čast biti tada njegovim tajnikom. Podaci o djelatnosti Ginekološke sekcije za njegova mandata zabilježeni su u časopisu našeg stručnog društva za 1982. i 1983. godinu.

Nezaobilazan je njegov ulog u izobrazbi mnogih generacija primalja, kojima je teorijski i praktički približio dio porodništva i osposobio ih da nakon školovanja postanu vrsne primalje iz inkubatora Vinogradske škole. Moja generacija je ranih sedamdesetih bila homogena specijalizantska jezgra kojoj je naš učitelj svojim neprijepornim stručnim, znanstvenim i ljudskim autoritetom ulijevao kako ljubav za porodništvo i ginekologiju, isto tako i onu nužno potrebnu sigurnost u operativnoj opstetriciji, u kojoj je bio vrstan stručnjak. Baštinió je sve najbolje od klasične opstetrijske operacijske tehnike; nije bilo opstetričke operacijske problematike koju nije bio u stanju riješiti te brojnim trudnicama, roditeljama i babinjačama spasiti život i ginekološko zdravlje. Istovremeno je iskazivao i očinsku dobrohotnost prema svima nama kada smo se nalazili u teškim izazovima artis obstetriciae. Upijali smo njegova iskustva i sigurnost u najosjetljivijim godinama našega stručnog razvitka, a to su godine u drugoj polovini specijalizacije i nekoliko prvih godina kao svježi specijalisti, ali tada već i s potpunom medikolegalnom odgovornošću u ginekologiji i porodništvu.

Njegov karakteristični humor ulijevao nam je samopouzdanje, jer smo znali da će ako išta zapne naš učitelj u tri poteza riješiti problem. Tim više nam je bivalo neugodno ako smo u rješavanju porodničke problematike našeg učitelja nepotrebno iznervirali i povrijedili. Kad je bilo izuzetno složeno radio je zadivljujućom sigurnošću, bez suvišnih pokreta, mnogim samo-ohrabrujućim riječima pratio svoje operacijske opstetričke postupke i u tim situacijama bilo nam je jasno »da je stvar ozbiljna« i nismo ni riječi govorili, dok nije skinuo rukavice i prekinuo tenziju: »No, deca, dalje možete bez mene, a ja bum ovaj...«, što je značilo da će popiti relaksirajuću kavicu.

Iza svih ovih navoda i prisjećanja neizbrisivo stoji velika ljudska osobnost našega Pavela.

Kod svake »In memoriam« uvijek se pitam, a to činim i sada, posebno emocionalno, koliko je uopće stranica potrebno za ocrtavanje najbitnijim potezima osobe od koje se opraštamo? Nemam odgovor, ali samo znam da naš Učitelj živi u nama ništa manjim intenzitetom, nego za vrijeme zajedničkog rada u Klinici, da će živjeti kroz struku u onom intenzitetu, koliko se mi posvećujemo struci i pronosimo istu na mlađe naraštaje.

Iskazujem mu i ovim putem i osobno i u ime svoje generacije, kao i svih ostalih djelatnika Klinike, iskreno poštovanje.

Trajna mu hvala za sve što je svojom osobnošću i ulogom u našoj struci ostavio!

Prof. dr. Goran Grubišić

Dr. ANA ŠIMUNIĆ (02. 01. 1932. – 20. 06. 2008.)

S dubokom tugom primili smo vijest da nas je naša draga i poštovana kolegica Ana Šimunić zauvijek napustila nakon teške bolesti, koja je nemilosrdno zaklopila knjigu tako plemenitog života.

Rođena je u Belavićima (pokraj Duga Rese). Maturirala je u karlovačkoj Ženskoj gimnaziji 1951. godine. Po završenom Medicinskom fakultetu u Zagrebu 1958. godine i obavljenom liječničkom stažu u Općoj bolnici Karlovac radila je kao liječnica Opće medicine do 1968. godine. Potom je nastavila usavršavanje specijalizacijom iz ginekologije i porodništva. Nakon uspješno položenog specijalističkog ispita 1968. godine na Klinici za ženske bolesti i porode Medicinskog fakulteta u Zagrebu radila je u Ginekološko-porodničkoj službi Opće bolnice Karlovac sve do umirovljenja 1997. godine. Poslijediplomski studij iz Opće endokrinologije završila je 1979. godine.

Kolegicu Anu ispratili smo u vječno počivalište na groblju u Sv. Petru Mrežničkom, u blizini njene rodne kuće na obali Mrežnice u kojoj je najradije provodila slobodno vrijeme. Komemoracija je održana 30. lipnja u Općoj bolnici Karlovac.

Dr. Ana Šimunić neumorno je obavljala teške i odgovorne zadaće kojima je protkano porodništvo i često zanemarena patologija ginekoloških bolesnica. Radeći u vremenu kada struka nije raspolagala sofisticiranom dijagnostičkom opremom, koristila je zavidno teorijsko znanje u odabiru najboljih rješenja u liječenju najtežih bolesnica. Njegovala je vrednote medicinske etike i deontologijske standarde oplemenjene humanim pristupom bolesnicima, stekavši tako ugled i poštovanje bolesnica i suradnika. Nije moguće opisati cjelokupni opus medicinskog rada kolegice Ane Šimunić, jer nerijetko jedno dežurstvo u rađaonici može ispisati roman o strepnji i neizvjesnostima koje donosi nepredvidivost poroda, ili roman o sreći i radostima koje donosi rođenje zdravog djeteta. Tisuće novih života prvo su dotakle njene ruke, bila je prva koja je začula glas novorođenih bića. Tako je sebi za života podigla spomenik trajne vrijednosti – života – koji je u svom nasljeđu vječan, spomenik dovoljan za ugledno mjesto u karlovačkoj medicini i za trajnu zahvalnost u našim srcima.

Već 2001. godine, prigodom osnivanja učlanila se u HDUL – Ogranak Karlovac, želeći kao i svi članovi uljepšati, oplemeniti i učiniti sadržajnijom treću životnu dob, ali i nadoknaditi što je tijekom radnog vijeka propustila. Aktivno je sudjelovala u radu ogranka HDUL-a. S velikim poštovanjem i ljubavlju govorila je o pokojnim roditeljima i bratu, kojima je bila glavni oslonac, staratelj i njegovatelj tijekom dugih, teških i neizlječivih bolesti. Rado se prisjećala svoje sportske ljubavi – gimnastike kojom se godinama vrlo uspješno bavila kao članica republičke reprezentacije. Dakako, neizbježna su bila prisjećanja iz bolničke prakse i aktivnosti u Podružnici HLZ-a koje je bila članica pola stoljeća, a u dva mandata obnašala je i dužnost tajnice. Za aktivan rad u Hrvatskom sokolu i u Podružnici HLZ-a dobila je više značajnijih priznanja.

Iznenadna bolest nagovijestila je teške dane u borbi protiv opake bolesti, a sve naše nade i želje za ozdravljenjem ostale su, nažalost, neostvarene.

Poslije dr. Ane Šimunić ostat će ljubav njenih najbližih i njenih prijatelja, zahvalnost brojnih bolesnica, poštovanje kolega, suradnika i građana, a naročito članova HDUL-a s kojima je prekratko dijelila trenutke sadržajnih i ugodnih druženja.

Sačuvat ćemo trajnu uspomenu kao znak zahvalnosti za sve što je učinila kao liječnik, kolega, prijatelj i građanin, a iznad svega kao čovjek.

*Doc. dr. sc. Emil Tuškan
Prim. dr. Rudolf Muvić*